

Ο Κερκύρας Νεκτάριος προσκυνητής στον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Το διάστημα μεταξύ του Σαββάτου, 27 Σεπτεμβρίου και Κυριακής, 28 Σεπτεμβρίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, **κ. Νεκτάριος**, πραγματοποίησε διήμερο προσκύνημα στη νήσο της Εύβοιας κατόπιν ευγενικής προσκλήσεως του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος, Ιστιαίας και Βορείων Σποράδων, κ. Χρυσοστόμου, προκειμένου να συμμετάσχει στην ανάμνηση των εγκαινίων του μεγαλοπρεπούς προσκυνηματικού Ιερού Ναού του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου, όπου φιλοξενείται το ακέραιον και άφθαρτον Ιερό Λείψανο του

Αγίου εις το Προκόπιον της Ευβοίας.

Ο Σεβασμιώτατος κατά τη Θεία Λειτουργία, με την ευλογία του Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος, απευθύνθηκε στο πολυπληθές και ευλαβές εκκλησίασμα των προσκυνητών. Αρχικά, ευχαρίστησε τον οικείο Ποιμενάρχη για την τιμητική πρόσκληση και την ευγένειά του, η οποία και τον διακρίνει παιδιόθεν. Ο κ. Νεκτάριος συνδέεται με τον Μητροπολίτη Χαλκίδος προ πεντηκονταετίας και πλέον αφότου συνηντήθησαν ως συσπουδαστές στην τροφόν Ριζάρειον εκκλησιαστική σχολή. Έτσι, εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του καθώς τού έδωσε την ευκαιρία με το προσκύνημά του να ασπαστεί το ηγιασμένο λείψανο του θαυματουργού Αγίου της Εκκλησίας μας που είναι και το σέμνωμα της Ιεράς Μητροπόλεως Χαλκίδος.

Κατά την ομιλία του, ο κ. Νεκτάριος περιορίστηκε σε δύο σκέψεις δια την αγιότητα του χθες και του σήμερα αναφερθείς εις την εντολή του Θεού Πατέρα μας εκ της Παλαιάς Διαθήκης, «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι». Ο μοναδικός λοιπόν σκοπός του ανθρώπου στη ζωή του, την οποία μάς την χάρισε ο Θεός ως δημιουργός μας, είναι ο αγιασμός της ζωής μας. Αυτό, διότι, ἅγιος ο Πατήρ, ἅγιος ο Υἱός, ἅγιον και το Πανάγιον Πνεύμα. Δια τούτο, καλεῖ όλους μας να ομοιάσωμεν, καθότι μας έπλασε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν του, να γίνουμε ἅγιοι και εμεῖς. Ο

Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος που τον τιμά η αγία μας Εκκλησία, αλλά και εμείς επικαλούμεθα την αγιότητά του, δεν ήταν ένας άνθρωπος εκτός του κόσμου σε ό,τι αφορά, βέβαια, τη βιωτή του. Όμως, έζησε εκτός του κοσμικού πνεύματος και του κοσμικού ήθους το οποίο οι σύγχρονοι άνθρωποι έχουμε οικειωθεί.

Μπορούμε να αναφέρουμε τρία στοιχεία της αγιότητος του Αγίου Ιωάννου. Πρώτον, η ομιλογία στην πίστιν του Χριστού στο μουσουλμάνο κύριό του. Ο αφέντης του Αγίου Ιωάννου τον είχε αποκτήσει εκ των αιχμαλώτων προερχόμενος από τη Ρωσία και που οι Τατάροι επούλησαν μαζί με όλους τους άλλους αιχμαλώτους στους μουσουλμάνους. Έτσι, τον αγόρασε ως σκλάβο του, τον πίεζε να αρνηθεί το Χριστό και να γίνει και εκείνος μουσουλμάνος. Ο Άγιος όμως απαντούσε ότι είναι αφέντης του σώματός του και όχι της ψυχής του. Του έλεγε «το κεφάλι μου μπορείς να το κόψεις, σου ανήκει, η ψυχή μου όμως όχι, ανήκει στο Χριστό και ποτέ δεν μπορώ να αρνηθώ το Χριστό». Βεβαίως, ο Άγιος υπέμεινε την κακομεταχείριση και ταυτόχρονα αρνήθηκε όλα τα θέλγητρα του κόσμου και στο αφεντικό του ομολόγησε και είπε πως ό,τι πνευματικό αγαθό έχει η ψυχή του θα το παραδώσει σε Εκείνον και θα μένει «πιστός ἄχρι θανάτου».

Το δεύτερο σημείο της αγιότητός του είναι η διακονία του πλησίον, ακόμη και του αλλοθρήσκου, του ξένου, καθώς ο Άγιος Ιωάννης έβλεπε άπαντες ως εικόνες του Θεού και για αυτό υπηρέτησε το αφεντικό του εν ταπεινώσει, εν υπακοή, αλλά ταυτόχρονα και εν προσευχή. Μπορεί όλη την ημέρα να ήτο στην υπηρεσία του αφέντη του, όμως όλη τη νύχτα παρέμενε στο στάβλο των αλόγων και κοιμόταν επάνω στα χόρτα που έτρωγαν τα άλογα. Ζούσε ως μοναχός, ασκητικά, προσευχόμενος και επικαλούμενος τη χάρη του Θεού στη ζωή του και ο Θεός πάντοτε τού έστελνε τη χάρη προκειμένου να τον ενδυναμώσει στη ζωή της διακονίας και της δουλείας την οποία επέτρεψε για τον Ιωάννη. Η αγάπη της διακονίας για το αφεντικό του έφθασε σε σημείο ώστε να του αποστείλει κατά θαυμαστό τρόπο και έπειτα από προσευχή, το αχνιστό πιλάφι στη Μέκκα όπου ο αφέντης του είχε πάει για να επιτελέσει τα θρησκευτικά του καθήκοντα. Ως αποτέλεσμα, η καρδιά του αφεντικού του μαλάκωσε όταν επέστρεψε και διεπίστωσε από το οικογενειακόν του περιβάλλον τον θαυμαστό τρόπο με τον οποίο έλαβε το σκεύος του φαγητού εκεί. Μάλιστα, ο Θεός επέτρεψε το γεγονός αυτό, ακριβώς για αυτόν το λόγο. Ο ίδιος όμως τον διηκόνησε χωρίς αντάλλαγμα διότι παρά την προσφοράν του μουσουλμάνου να βελτιώσει τη ζωή του εκτός του σταβλού, ο Όσιος αρνήθηκε. Προτίμησε την κακοπάθεια και να ζει κατά Χριστόν μέσα στην άσκηση και την περιφρόνηση.

Το τρίτο σημείο της αγιότητος είναι η δίψα για τη μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου μας. Όσο ήταν καλά στην υγεία του, κάθε Σάββατο πήγαινε στον πλησιέστερο ορθόδοξο Ναό του Αγίου Γεωργίου, τη νύκτα και κοινωνούσε των αχράντων μυστηρίων, γενόμενος σύσσωμος και σύναιμος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Όταν όμως ασθένησε και δεν μπορούσε να μετακινηθεί, παρήγγειλε στον ιερέα να έρθει στο στάβλο και να τον κοινωνήσει, προαισθανόμενος την έξοδό του από την παρούσα ζωή. Ο ιερέας φοβούμενος τους αθέους μουσουλμάνους εφείρε τον τρόπο να μεταφέρει τη Θεία Κοινωνία μέσα σε ένα μύλο τον οποίο διαμόρφωσε κατάλληλα. Έτσι, ο Ιωάννης παρέδωσε κατά αυτόν τον τρόπο τη μακαρία ψυχή του στα χέρια του Κυρίου μας Ιησούς Χριστού.

Αυτή ήταν η επιθυμία εκείνων των Χριστιανών οι οποίοι έζησαν με δυσκολίες και αντιξοότητες τη ζωή τους, αλλά διψούσαν για την αγιότητα. Εμείς, οι σύγχρονοι Χριστιανοί, συσχηματιζόμαστε ευκολότερα με το πνεύμα του κόσμου. Το κοσμικό φρόνημα της προσφοράς και του εύκολου τρόπου ζωής, δηλαδή το σύγχρονο ήθος, είναι εκείνα δια των οποίων απομακρύνεται η χάρις του θεού.

Δυστυχώς σήμερα παρασυρόμαστε από την άνεση και ταυτόχρονα δυσκολευόμαστε να ομολογήσουμε το Χριστό. Δεν είμαστε έτοιμοι να διακονήσουμε και να συγχωρήσουμε τον πλησίον μας διότι εψύγη η αγάπη στην εποχή μας. Επιπλέον, πολλοί λίγοι είναι εκείνοι οι οποίοι διψούν και πεινούν για τη Βασιλεία του Θεού και αδιαφορούν για τα κοσμικά μπροστά στο υπέρτατο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Από την άλλη πλευρά, βλέπουμε μία τάση στους ανθρώπους να τρέχουν να προσκυνήσουν είτε τους τάφους των Αγίων, είτε λείψανα Αγίων, που μπορεί αυτό μεν να είναι παρήγορο, αλλά δεν αρκεί μόνον η προσκύνηση εάν δεν υπάρχει η μίμηση των κόπων των Αγίων, της πίστης, της ομολογίας, της διακονίας. Το κοσμικό φρόνημα μέσα στο οποίο ζούμε σήμερα, κάνει την αγιότητα να φαντάζει σαν κάτι το μακρινό από τον άνθρωπο και από τη ζωή του γιατί έτσι ακριβώς βλέπει και το Χριστό. Δηλαδή, ως ένα πρόσωπο του παρελθόντος που δεν μπορούμε να έχουμε ζωντανή σχέση μαζί Του. Τούτο συμβαίνει διότι επιδιώκουμε την ικανοποίηση και την ευχαρίστηση της ζωής με τις ποικίλες προκλήσεις και την ευδαιμονία. Όμως, οι Άγιοι μας δείχνουν ότι η κατά Χριστόν ζωή είναι εκείνη η οποία καταξίωσε εκείνους και τους χάρισε τη Βασιλεία Του.

Ας βγούμε λοιπόν και εμείς από αυτόν τον τρόπο της ανέσεως, της φιληδονίας, του εγωισμού και της φιλοδοξίας μας. Του συμβιβασμού με όλα τα τεκταινόμενα τα οποία προσφέρονται από το σύστημα της νέας τάξεως ως σωτηρία για τον καθένα μας.

